

SUÇLAMA

O keskin soğukta insanın tek yapabileceği, dondurucu rüzgâra meydan okurcasına ayakta durmak gibiydi. Onun yaptığı da tam olarak buydu. İnsanların saklanacak delik aradıkları o havada tek başına kaldırımda dikiliyordu. Saatine baktı. Kararlaştırdıkları saat geçeli on dakika olmuştu. Endişelenmeli miyim, diye düşünürken kendine güldü. En küçük gecikmelerde bile aklına kötü şeyler getirme huyunu bir türlü bırakamamıştı. Diğer insanların da kendisini için endişelenip endişelenmediğini merak etti. Ama bu soru kafasını fazla oyalayamadı. Kardeşi gülümseyerek kendisine doğru geliyordu, ne var ki, çok istemesine rağmen o gülümsemeye karşılık veremedi.

Hızlıca selamlaştıktan sonra yürümeye koyuldular. Daha fazla geç kalmak istemiyorlardı. O gün önemli olan tek soruyu sormamak için uzun bir süre başka şeylerden bahsettiler. Uzun zamandır görüşmedikleri için konuşacak çok şeyleri vardı aslında ama o soruyu sormaktan daha fazla kaçınmadı kardeşi:

-Babam nasıl?

Uzunca bir süre sessizlik oldu. Ama en az soru kadar cevap da kaçınılmazdı:

-İyi değil. Bize iyiye gittiğini söylüyor, ama biliyoruz. Gülmeye bile hali kalmadı.

Kardeşi cevaptan huzursuz bir şekilde tatmin olmuştu. Beklediği cevabı almış gibiydi, ama bu onu mutlu da etmiyordu. Aslında üzgün değildi, gözlerinde işlerin nasıl ilerleyeceğine dair bir belirsizlik vardı sadece.

Hastaneye varana kadar konuşmadılar. Diyecekleri olmasına rağmen susmayı tercih etmişlerdi. Babalarının odalarına çıktıklarında, kardeşi dehşetle odaya bakakaldı. Odada canlılığa dair hiçbir şey yoktu. Beyaz duvarlar bile ölümü çağırıyordu. Belki de sadece yataktaki babasıydı ona ölümü çağırıtıran. Bilemedi, daha fazla kafa da yormadı. Babası uyuyor gibiydi. Annesiyse sessizce ona bakıyordu. Aylar sonraki bu karşılaşmalarının daha coşkulu olmasını beklerdi. Ama o odada kederden başka duyguya yer yoktu.

Anneleri onlarla dışarıda konuşmak istediğini söyledi. Onları duymayacak olmasından emindi, ama bir saygı duruşu gibi görüyordu bunu. Odanın dışına çıktılar. Annesi uzunca bir süre bir şey söylemedi. Ama ellerinin titremesinden ve korkunç bakışlarından ne diyeceği anlaşılıyordu. Kötü haber yoldaydı. Kardeşi derin sessizliği yırtarak:

-Ne oldu, dedi. Bu annesini konuşturmaya yetmedi. Sanki bu haberi vermezse, gerçekleşmeyecekmiş gibi hissediyordu anne. Ya da onlara söylemezse bu felaketten çocuklarını koruyabileceğini düşünüyordu. Ama imkânsızdı. Bir dizi kötü haberin ilk adımına benzeyen bu gerçek, annesinin ağzından döküldü sonunda:

-Sabah komaya girmiş. Doktorlar birkaç güne kadar çıkmasını beklemiyorlar, dedi. Bir süre bekledi, derin bir nefes alarak devam etti.

-Tabi, doktorun söylediğine göre, hiç çıkamama olasılığı da varmış. Zaten son haftalarıydı, fazla umut bağlamayın dedi Doktor Bey.

Bunu hepsi biliyordu. Ama kendilerini gerçekten olabildiğince saklıyorlardı. Aylardır yüzleşemedikleri bu kara hastalık, artık yok sayılamıyordu. Kardeşi zaten babasını gözden çıkarmış gibiydi. Her halinden belli oluyordu. Bütün aileyi gözden çıkarmıştı aslında. Ailesiyle birlikte yaşamaya katlanamayıp başka şehre taşındığında hepsini gözden çıkarmıştı. Hastalıktan kardeşini suçlamıştı uzun bir süre. Ama bu suçlamaya kendisi de inanmıyordu. Sadece suçu yükleyecek birine ihtiyacı vardı o anda.

Annesi de kendisi gibi düşünmüştü. "Ailemizi böldü o. Babanı hasta eden de budur." demişti bir keresinde. Şimdi de annesi, aileyi tekrar toparlamak istiyordu. Sanki eşi ölse bile, aile tekrar bir arada yaşamaya başlarsa bütün sorunlar çözülebilir gibiydi. Ve oğlunun geri taşınacağından emindi. Çünkü ona borcuydu bu, eğer giderek bu sorunları yarattıysa, geri gelerek hepsini çözmek de onun sorumluluğundaydı. Bundan konuşmaya bile ihtiyaç duymuyordu. Ama yine de bir doğrulama ihtiyacı hissetti ve sormaktan kendini alamadı:

-Ne yapacaksın?

-Bilmiyorum.

Bu cevap annede hiç hayal kırıklığı yaratmadı. Yüzleşilememiş bir kesinlik gibi algıladı bunu. Bir daha sormak istemedi.

- En azından ailemin tekrar bir araya gelmesi beni mutlu ediyor. Babanızın verdiği acıya karşı tek tutunacak dalım bu.

İki kardeş birbirlerine anlamsızca baktılar. Annelerinin kendi kafasında kurduğu planlardan afallamışlardı.

-Fazla kalamam ama dedi. Annesinin ondan taşınmasını beklediğini bilmiyormuş gibi davrandı. Çünkü bunun kavgasını şu anda vermek istemiyordu.

-Birkaç gün sonra geri döneceğim. İşlerim zaten yoğun, babamı görmek için şartlarımı olabildiğince zorladım bu hafta.

Annesi huzursuzlandı. Yavaş yavaş fark ediyordu. Sinirlendi. Oğlunun dönmeyeceğinden emin oldu ama buna bir türlü inanamıyordu. Hala kendisine borçlu görüyordu onu. Eşinin hastalığından hala onu sorumlu tutuyordu. Ve içinde daha fazla tutamadı.

-Evimizi terk ettin. Babanı hasta eden bu oldu. Aileyi dağıttın. Ve hala dağılıyor. Baban sen gittiğinden beri kendinde değil. Bu sabah uyanamayacağı bir uykuya daldı. Ama sen hala bizi umursamadan hayatına devam etmek istiyorsun.

Babasının hastalığından kendisinin suçlandığını biliyordu. Hastalık haberini verdiğiinde kardeşinin sesinden anlamıştı zaten bunu. Ama şu ana kadar kimse bunu sesli söylememişti. Bu suçlamalarla uğraşmak zorunda olmadığını biliyordu. Ama sabretti. Sakince,

-Babamın hastalığından hep beni suçladınız. İkiniz de. Bu hastalığın babamın başına gelmesinin talihsizlik olduğunu bir türlü anlayamadınız. Anlamak istemediniz daha doğrusu.

Başka ne diyeceğini bilemedi. Konuşmak istediğini biliyordu, doğru kelimeyi bulsa kalani ağzından dökülecek gibiydi. Ama o kelimeyi bulamadı. Kardeşine ve annesine baktı. Bu suçlamanın haksız olduğunu bildikleri halde, karşı çıktığı için sinirli gibilerdi kendisine. Sessizlikten faydalanarak kardeşi ağzını açmaya yeltendi, ama onu durdurdu. Bakışlarındaki nefretten usanmıştı ve buna katlanmak zorunda olmadığını bir daha fark etti. Hışımla odaya geri girdi, babasını öptü. Ardından dışarı çıktı ve annesiyle kardeşine bakmadan koridorda yürümeye başladı.

Annesi de, kardeşi, bu harekete şaşırılmamıştı. Adeta geçen seferki gibi, usanmışlığın getirdiği kızgınlıkla kendilerini terk ediyordu yine. Ama bu sefer, bir daha görüşmeyeceklerini biliyordu. Bundan bir şekilde emindi. Aniden ağlamaya başlayan annesine sarılarak yataktaki babasına baktı. Dağılan bir ailenin tüm yükünü kendi üzerinde hissetti bir anda. Bu yükü kaldıracabileceğinden emin değildi. Kınadığı, bütün suçu üzerine yıktığı kardeşine özendi. Kaçıp gitmek istedi, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Yiğitcan KAHYAOĞLU